

MILONŮV KRATOCHVILNÝ KALENDÁŘ

**MÜLLAN'S ÖLLMANN'S
KURZWEIL KALENDER**

Müllan Öllmann

Miloňův kratochvilný kalendář

Copyright

Autor: Müllan Öllmann

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou, Praha 2014

ISBN:

978-80-7512-048-9 (epub)

978-80-7512-049-6 (mobi)

978-80-7512-050-2 (pdf)

Úvodem – několik slov o autorovi

Müllan Öllmann se narodil 3.5. 1974 v úrodném dolním Sasku v průměrně zámožné rodině brusičky skla a obchodního náměstka dolnosaských energetických závodů. V milostné předehře svého pubertálního období nasával zejména rozjařenost osmdesátých let okořeněnou humorem revuálního pořadu Ein Kessel Bunes a tak není divu, že se celá rodina raději uchyluje k exilu do tehdejší ČSSR. Zde se Müllan již v útlém věku stal hrdým českým vlastencem (píšícím německy), jedním z ortodoxních vyznavačů odkazu Matěje Václava Krameria a jeho České expedice.

Na prahu svého osobnostního zrání vystudoval gymnázium v Poděbradech a jeho absolvováním v roce 1992 zároveň končí jeho klidné předkinetické období života. Počínaje tímto rokem se stává naším předním iskejpistou*. Podstatou této negativistické životní dráhy je neustálá nespokojenost s tím, co právě má; neodvratná potřeba mít to, co nemá; permanentní touha být jinde než tam, kde právě je; dělat vždy něco jiného než to, co právě dělá. Tedy od roku 1992 střídá množství zaměstnání, studovaných škol, přechodných i trvalých bydlišť,

aby stále a neúspěšně hledal to pravé. Na druhé straně si však vždy za všech okolností uchovává potřebnou dávku pozitivního myšlení, které je nutné ke zvládnutí tohoto náročného způsobu života. Je tedy rozverným nihilistou, který své neustálé myšlenky na sebevraždu spolehlivě zahání neutuchající chutí žít.

Po neuskutečněné touze stát se učitelem na prvním stupni základní školy způsobené nepřijetím na pedagogickou fakultu se v něm poprvé viditelně objevují pochybnosti o nutnosti plnění mozků informacemi, zatímco srdce zejí prázdnotou. Tyto náznaky se postupně mění v jistotu, a tak navzdory veškeré sebevětší nestálosti objevuje se v jeho životě nit spojující všechny pestrobarevné ústřížky jeho osobnosti v jednu pevnou látku, jíž je nezkrotná touha po uskutečnění návratu člověka k přírodě, k jeho skutečným kořenům a odvrácení se od všech slepě udržovaných pravidel, kterými je neustále více a více spoutáván v důsledku masové a novodobě konzumní civilizace.

Po několika prvních krátkodobých zaměstnáních jako byl například zaspávač spacáků, testovač kondomů, či ošoupávač kalhot na volné noze, nakonec nalézá dlouhodobější uplatnění v Ústavu

pro jazyk česko-německý při Akademii vět jako předseda úseku chuťových pohárků. Ale po neshodách s mnoha kolegy, kteří neměli pochopení pro jeho netradiční a pokrokové názory, odešel a nakonec přijal daleko lukrativnější místo glosátora dětského pornografického časopisu Pindík a stal se spisovatelem.

Z počátku píše v češtině pod pseudonymem Michal Vjůvek, ale po několika letech, kdy už cítí neodvratně nastupující konzumní pach své tvorby, se raději vrací zpět ke svému občanskému jménu Müllan Öllmann, přece jen lépe ladícímu se světem jeho dnes již slavného revuálního pořadu Zwei Kessel Bunes.

Ku přečtení se ti, milý čtenáři, dostává do rukou první výtěr z jeho celoživotní tvorby, který již vzbudil veliký rozruch u tvých kolegů v sousedním Němetzku. Jistě se ptáš (a pokud ne, stejně ti odpovím) kdo jsou tví kolegové v sousedním Němetzku. Ano, jsou to stejně pošetilí rozverní nihilisté, kteří si svojí přemýšlivostí kladou sami pod nohy takové překážky, které pak nejsou schopni překonat a tak se uchylují k četbě natolik nezávazné a uklidňující, že pak tuto neschopnost překonávat

překážky lépe nesou. Svého času se tato kniha stala jakousi biblí spolku Dolnosaských chronických sebevrahů NCS (Niedersächsisch Chronisch Selbstmörders), kteří svou filozofií později ovlivnili všechny v té době vznikající podobné spolky v celém Německu. Odchýlili se od ní až s rozhodujícím nástupem Berlínské hudební skupiny Rammstein na kulturní scénu, kde našli daleko jemnější podání všech problémů mladé generace, se kterým se pochopitelně sžili lépeji a se sebevraždami byl útrum. Nicméně dodnes zůstává několik předáků této knize věrných a tito nadále pořádají kliduplné večerní dýchánky s knihou, diskutují o jejich nevyřčených a tajuplných zákoutích, které neustále nově a nově objevují a pak se plni nových nadějí na lepší život rozejdou v klidu do svých domovů. Ze všech tří předáků jmenujme alespoň ty dva, kteří ještě doposud žijí: Günther Selbstmordermaschinführer.

Základ tohoto prvního výtěru je tvořen ponejvíce úryvky ze striktně autobiografického cyklu „Já a mé ženy“. Ten vyšel ve dvou vydáních pod různými názvy i jmény autora. Jedna polovina nákladu Müllan Öllmann – Já a mé ženy a druhá polovina Saskia Durešová – Já a moji muži, přičemž obsah

obou děl byl naprosto shodný. Všechny tyto ženy (i muži) jsou dále doplněny(i) výběrem z autorovy tvorby poetické, pozdější tvorby miniprozaické a konečně i z tvorby grafické (krajinářská fotografie a laškovně koláže pro všední den)... tak jak se sluší na správný kratochvilný kalendář, který si klade za cíl být hrdým pokračovatelem díla M.V. Krameria.

O něm citujme následující úryvek z učebnice českého jazyka pro 7. ročník základních škol: „Kramerius vydal přes osmdesát knih, z nichž většinu sám přeložil nebo napsal. Byly to dílem knihy kratochvilné, často nevalné úrovně.“

* z *angl. to escape* (čti *iskejp*) – *unikat, prchat*

Předmluva – levidla českého pravopisu

Milý čtenáři, ještě než se do toho pustíš, přečti tuto předmluvní kapitolku. Bude se ti snažit popsat a vysvětlit pohnutky vedoucí k používání některých slov a spojení, k používání písmenných kombinací a přesmyček místy bizarních, které v očích „běžného“ čtenáře už mnohdy stojí za hranicí zdravého rozumu. Celkový náhled autora na mateřský jazyk totiž vychází právě z vědomí, že do hranice zdravého rozumu to není žádná zábava. Pouze její překračování přivede člověka k pocitům barevným a vzletným a nemačká ho v přízemí smradlavých vod zamořených prozaickým textem novinových článků.

Je to náhled, který chce bořit veškerá pravidla, neboť jakákoli pravidla jsou jen slepou snahou člověka vnést si řád do svého neřádu; jakákoli pravidla jsou jen umělé pilíře podpírající moudrost všehomíra, který ale o žádné podpírání nestojí, protože ho nepotřebuje. Všehomír stojí sám o sobě a může se pouze smát pošetilosti lidí v jejich myšlence o sobě jako o pánech tvorstva.

Takže všechna honba za oficiální správností je zde nahrazena volností, strach je vystřídán radostí,

veškerá upjatost se ráchá v širém moři hravosti a nakonec se z pravidel stávají levidla.

Ale pozór! - i tato levidla mají svá pravidla. Nezaměňujme hrátky s neznalostí a ignorancí! Kdo by chtěl mezi mantinely této hravosti schovávat například chyby ve shodě přísudku s podmětem, ten tvrdě narazí...sice snad jen do těch mantinelů, ale i tak je to vostudáááááá!

Kdo se chce pohybovat na tomto tenkém ledu jazykových hrátek, musí bezpečně zvládat základoškolské učivo českého jazyka (německého výhodou) a navíc nesmí být nikdy zaskočen nástupem nezdravého rozumu, aby se mohl zabarvit, vzletět a nemačkat se!

Alespoň takto je celá autorova filozofie chápána překladatelem a ten doufá, že vám jeho dílo předkládá ve formě, která odpovídá originálu co nejvěrněji, ikdyž to byla práce místy více než nelehká...protože v němčině žádná shoda přísudku s podmětem neexistuje.

Motto:

rka je možná dobrá věc...ale já nevím, já bych na to nesesed!

ALENKA

(z cyklu *Já a mé ženy*)

Byl to nádherný květnový den. Ten, kdy již takřka letní teploty odrážejí se ještě v té krásně svěží jarní zeleni a nejsou zošklivovány neutěšenou letní vyprahlostí. Moje chaloupkové poustevnictví návštěvně rozvířila a moje skromné pohostinství přijala přítelkyně tak dlouholetá, jak jen opravdová přítelkyně může být. Ale o ní někdy později. Rozhovory se vznášely zejména v ovzduší mojí současné životní osamělosti a nebyla by to tato má přítelkyně, kdyby mi nechtěla tak horentně pomoci. A tak počala vyprávět o své kamarádce, kteráž jest členkou dvoučlenného sdružení KOZ. Klubu osamělých žen. Jako každé takové vyprávění o čemkoli novém a neznámém, tak i toto ve mně vzbuzovalo ihned plně konkrétní optické imaginace zvící básnické košatosti. Však mě znáš, milý čtenáři, a tu mou optickou představivost...vlastně ještě ne.

Být tak někdy košatým člověkem...

Ale moji dlouholetou opravdovou přítelkyni neznáš, a tedy se můžeš trochu pozastavit nad jejím

naprosto nekompromisním vytáčením Alenčina čísla a nesmlouvavým rozhodnutím mi pak telefon vrazit do ruky. Ale protože já ji znám a vím, že jakékoli odmítnutí bylo by nejistě se potácející a tedy zcela zbytečné, nesouhlasil a protestoval jsem pouze tak nějak formálně. Vše v duchu mé nesmělosti až plachosti, aby moje skutečná vnitřní touha nevystoupila na povrch v nějakých příliš nápadných tvarech. To, že momentálně nebrala telefon, bylo v tu chvíli ale přesto vysvobozující, neb to alespoň trochu rozpustilo moji nervozitu a zředilo nebezpečně nápadné červené odstíny mých obličejových partií. Leč nakonec nedbal jsem nijakých barev v kterýchkoli partiích a druhý den jsem zavolač sám. Vždyť jsem přece pro každou špatnost. Je-li dobrá... A tahle byla obzvláště dobrá. V telefonu byla totiž moje optometrická představitivost obohacena zvukovou kulisou natolik krásněbarevnou, že moje touha vykvétá do vůní těžko zde popsatelných. Alenčina hlasová jemnost přítomná i v tomto prvním rozhovoru s neznámým člověkem byla pomilováníhodná. A to si ještě představ, že termín první seznamovací schůzky jsme zcela bezostyšně stanovili hned na druhý den. Inu, pro každou špatnost...

VÝJEVY Z PŘÍRODY

Labské nábřeží za jarního květu kaštanů nad a plavby labutí pod námi. Lehký vánek dává vytvořiti se vlnkám, v jejichž mihotání třpytí se zlomky protějších obrazů procházejících se lidí, jež přišli pokochat se bílou krásou těchto ptáků, kteří svými křivkami touhu po hlazení hebkých žen vzbuzují. A i raci nedbaje na to, že už v řece nejsou raci, krouží elegantně na modrém blankytu a co chvíli měníce aerodynamickou podstatu svého opeření míří k procházejícím se lidem, zda nemají něco do zobáku. A hodní lidé mají vždycky něco do zobáku...

Milý čtenáři, jak je vzrušující pro nás nekonformní nijak sériové seznamovníky poznávat se při setkání s dosud nespátřenou osobou podle předem dohodnutých roztomilých znaků. (v tomto případě kulhání a berle, neboť Alenka v zimě utrpěla nějaké lyžařsky kolenní zranění) A jak mám popisovat chvíli, kdy je srdce ortodoxního estéta tak náhle šťastné, neb vedle na lavičce sedí jemná slečna doktorka s černými vlasy a modrými kukadla jak zrcadla?! Popisovat nebudu, neb bych patrně jen zbytečně třísnil tento čistoskvouce bílý cár papíru.

Rozprostřel se ve mně náhle ten hřejivý pocit z poznání nového člověka, který je na první pohled stvořen pro půvabné přátelství bez jakýchkoli hloupostmi způsobených výkyvů. Z poznání člověka, kterého je možno si jen a pouze vážít, pro jeho hloubku tajemných jeskyň ukryvajících nevyslovené poklady.

Ale na druhou stranu...ani tentokrát se nedostavil ten opájející pocit z náhlého zamilování, jež jsem už tak dlouhou dobu nezažil (zda vůbec někdy). A tak se moje chůtba dál vznáší v takových výšinách, odkud supi kroužice pozorují nás ubohé neletce, kdy už jim necháme něco k snědku. A zlí neletci málokdy nechají... Víš, nejsem z toho nějak pronikavě smuten, vždyť takový pocit náhlé zamilovanosti je natolik ojedinělý, že ho ani nečekám. Ale on nepřišel ani jakýsi sebemenší náznak čehosi, co by mohlo značit cokoli do časů budoucích, jakýsi alespoň zárodek pupenu, ze kterého mohly by pečlivým pěstěním vyrašit láskyplné květy. V její krásné příjemnosti byla hned od začátku jakási všudypřítomná jistota, že se nic pěstovat nebude. Já vím, říkáš si, že je to se mnou těžké, že když uskutečňuji seznámení s novou slečnou, hned přemýšlím o zamilovávacích květech

a div si ji hned nepředstavuji v mé chaloupce, jak mi vychovává děti... To je ta pitomoskvoucí samota, která potírá přirozené uvažování a rozvíjí představivost do obludárních dimenzí, jen aby nebylo stále na očích to ubíjející každodenní smutné zoufalství.

Uplynul snad měsíc, který byl protknut toliko audioemocionálními vjemy telefonního rázu a mými ladně poletujícími, nic neznamenantajícími dopisy řečnického charakteru, které nevyžadují žádné odpovědi. Však také žádná nepřišla... Ale snad právě ty telefonní rázy, ten její překrásně jemný hlas mě stále nenechává na vavřínech držmat... A tak, abych se každé ráno nebudil na bobkových listech celý rozlámaný, inicioval jsem setkání druhé.

Podmračeno, naprosto výjimečně vlhký den v letošním horkosuchém létě. Příjemně útulný restaurant vyzývá ku shovívavosti s jeho personálem, který na každého hosta čeká dosti toužebně. Povídání se odehrává v čistotném klidu, témata rozhovoru nenásilná nic závratného neznamenantající. Však chvílemi se klidná hladina přece jen nepatrně čerí a povídání nabírá směr na širé moře – hlubší, neprobádané a lákavé - tam, kde hranice mezi normálním rozhovorem a pravým

povídáním bývá již hezky překročena. A tu náhle poznávám, že právě to jsou přesně ty vody, ve kterých chci plout. Jenže vesla nechávám plně v jejich rukou, takže hranice byla nakonec narušena jen lehounce a pokračujeme dál klidnou plavbou při břehu. Asi jen tam se chce pohybovat, se mnou – „postranním rytířem, jež je seslán, aby poněkud opatroval její hříšnou duši.“ Však neuvádím tuto Alenčinu citaci nijak zvláště milancholickým tónem, nýbrž jen s lehkým povzdechem. Vždyť tato role je mé srdcerváčské neohrabanosti tolik blízká, ze svého dosavadního života s ní mám takové zkušenosti!... A nic na tomto povzdechu nezměnilo ani setkání s dlouholetou opravdovou přítelkyní, která mi potom říkala, že právě žádným rytířem být nesmím, ba právě pln rozpustile živočišného mužství se mám na Alenku vrhnout a pořádně jí namlátit...

Opětovně pošmourný den říjnového podzimu (v letošním horkosuchém roce už druhý) pohlížející na nás skrze holé větve listnatých stromů nutí nás toliko pouze těšit se na jarní probouzení. Ale je tu přece ještě Alenka s Klárkou – druhou členkou dvoučlenného sdružení KOZ, které svou návštěvou

probouzí leckteré jarní květobití v mojich útrokách již nyní – tedy hurá - setkání třetí. Nerozlučnost jejich přátelství a sdíleného členství se projevuje mimo jiné i neskryvaně bezservítkovým vzájemným popichováním a nevybíravě přirozený slovník brzy dává i mně zapomenout na slušné vychování. Ale přece se opět najednou vše jakoby zastaví a náhle je z jejich hlasu cítit jakási vnitřně smutná opravdovost, která prozrazuje cosi tajemně hlubšího. Cosi, veškerou tou nevázanou veselostí jen neustále a cíleně zakrývaného. Tyto chvíle trvaly dohromady asi minutu a půl... Minuta a půl, po kterou mi bylo najednou lépe. Nazýváš mě cynikem, když mi je lépe z toho, že se v někom objeví náhlá troška smutku? Ale ne, přece tím to nebylo. Snad tím náhlým zmenšením propasti mezi jejich veselostí a mojí neveselostí. Tím společným veslováním vstříc hlubšímu, neprobádanému a lákavému moři...

A tedy mávám jim s pocity smíšeně hezkými těšouce se na další plavby. Určitě ti o nich něco napíšu.

Loučím se s tebou, milý čtenáři, a přeji ti veselost stejně neohraničenou jakou disponují tyto členky osamělých sdružení, přesto stvořené k bezmeznému mílování...

